

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΝΕΡΑΤ' ΔΕΣ

Γ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Λίγες μέρες ύστερα ετοποθετήθηκε στο χωριό και νέος αστυνόμος, ο κ. Νικολέων Ξηροτάγαρος, εκ Βάλτου έλκων την καταγωγή.

"Όταν έβλεπε να περ- γάνε θηλυκά..."

Ο κ. Νικολέων Ξηροτάγαρος, άκούσας τόν Μπροκολίνο να έμπαίζει καυστικός τόν καπετάν Τρομπέττα, εθίμωσε τόσο πολύ, όσο δεν είχε θημώσει όλο μαζί, τά τελευταία δέκα χρόνια. Κηίκε άργισμένος από τό μοναδικό καφεενδάκι τού χωριού και πήγε φουώντας ως τό αντίκρονο μπαζάλικο, όπου ζήτησε φούζου κι μιζέ.

— Τόν παληάνθρωπο! μουρούριζε. — Τί συμβαίνει, καπετάνιε; ρώτησε ό μπαζάλης.

— Για κείνον τόν παληάνθρωπο, λέω, πού βρίζε τόν έλληνικό στρατό. — Πούν έλληνικό στρατό; — Τόν καπετάν Τρομπέττα. — Α, τόν Μπροκολίνο λές! Μά αυτός δεν άξίζει να θημώνης!... Φτουά νά τού κάνης, έπεσε!

— Ας είνε, θά τού δείξω εγώ... Πού είσαι; Ψίτ, παιδί, ακόμα ένα ούζο...

Ο πολεμικός εκείνος με εούζος εφοδιασμός δεν μπορούσε παρά ν' άνησυχήσει τούς χωριάτες.

— Δεν είνε δά και λόγος για νά ταραχτής, κη άνύπασπιστά!

Ο θημωμένος όμως καπετάνιος δεν άπάντησε. Ρώρισε στο παιδί τού μπαζάλη και τού φώναξε άγριεμένα:

— Βρέ σύ!... Ένα διαπλό! (ούζο, έννοείται).

Μόλις άκουσαν τη νέα αυτή... πολεμική παραγγελία, οι χωρικοί εθεώρησαν καλό να τό στρίψουν, για ν' άποφύγουν φασαρίες, Μερικοί άλλοι όμως ένόμισαν όρθότερο να ν' άποφύγουν τόν Μπροκολίνο:

— Νά φυλάγεται, κη έφρα, τού είπαν, γιατί θά σέ σκοτώσει.

— Ποός; — Ο Ξηροτάγαρος, ό καπετάνιος.

— Και γιατί; — Γιατί βρίζεις, λέει τά σπαθιά τών βαθωφόρων.

Και τού άνέφεραν τό τραγουδάκι πού έλεγε για τόν καπετάν Τρομπέττα:

Ω λιγερόν και κοπτερόν σπαθί μου, και σύ τουφρέκι βρονιερόν, πουλί μου, πάπιες και χήνες σφάζετε, κόττες-κοκκόρι! αρπάξτε!...

Ο Μπροκολίνος έκανε πώς εζεπλάγη τάχα για τήν παρεξήγησι.

— Μά και τί θέλουν νά τούς πω, μορές; ρώτησε; Νά κόβουν... τραπουλόχαρτα;

Τότε ό καφετζής, ό Κώστας ό Καράπαπας, πού συμπήδησε κι εκτιμώσε τόν αγαθό αυτόν 'Ελταήσιο και δεν ήθελε νά προσβάλλουν έναν πελάτη του μέσα στο μαγαζί του, πλησίασε κρυφά και τού έδωσε με τρόπο ένα Μαρφοδουναϊτικό ποτόλι.

— Άμα σου πει τίποτα, τού φημίρας, δόστου την και θά πάη σου τό σκυλί στ' άμπέλι!...

— Τί νά κάνω, ελτες; ρώτησε ό Μπροκολίνος κυττάζοντας τό βαρύ εκείνο σιδηρικό, νά τού τό δώσω; Και γιατί;...

— Όχι νά τού τό δώσης; αλλά νά τού άνάψης μιά μ' αυτό...

— Δηλαδή;... Πάει νά πη, τί θές νά πης;...

— Νά τού τήν άνάψης.

— Νά τόν σκοτώσω;...

— Νά τόν σκοτώσης, βέβαια, άμ' τί; Νά σέ σκοτώσει εκείνος;...

— Νά τόν σκοτώσω, ελτες;... Καί... φονηάς μορ έμ' εγώ!...

Η άγνοια αυτή τών πλων, εκ μέρους τού οικονομικού εφόρου, ήταν ένας ακόμα λόγος για νά πέσει ή ύπόληψις του περισσότερο στο χωριό.

Τώρα άρχισαν νά ειρωνεύονται μαζί του και οι δημόσιοι υπάλληλοι, Μερικοί μάλιστα από αυτούς σκέφτηκαν νά τού παίξουν κι ένα παιχνίδι. Οργάνωσαν ένα κηνήγι, στο όποιο κάλεσαν και τόν εφορο.

Τόν φόρτωσαν μιά παληο-κιαντάκασα και συμφώνησαν, άνεξαρτήτως τών έπιτυχιών τού καθενός, νά μοιραστούν τό κηνήγι.

Κι' όταν κατόπιν τό μοιράστηκαν, έδωσαν στον Μπροκολίνο ένα... κουνέλι!...

— Μορ έ αυτιά!... φώναξε ό εφορος κατάπληκτος. Λαγός είν' αυτός, πάει νά πη, μορ έ παιδιά;

— Λαγός.

— Μά γιατί είν' έτσι άσπρος;

— Είν' άσπρος γιατί... γέρασε!

***

Γυρίζοντας άπ' τό κηνήγι, σκέφτηκαν, δια δασα εχαν χτυπήσει, λαγούς, περδίκια και... τό κουνέλι, νά τώ φάνε σ' ένα τσιμπούσι, καλώντας και τούς άλλους συναδέλφους των πού δεν εχαν λάβει μέρος στο κηνήγι, σ' ένα γλέντι πού θά εκαναν στού Μπιθρούκα τήν ταβέρνα.

Ήταν περίφημη ή ταβέρνα αυτή στο χωριό και φοβερός γλεντζές ό Μπιθρούκας. Γλεντζές και μερακλής. Αυτός νά φτιάνη τά γκιουβέτσια, αυτός νά μαγειρεύη τούς λαγούς, αυτός νά σερβίρη στούς πελάτες του, αυτός νά πινή μ' όλους και με καθέναν χωριστά.

Ή ταβέρνα του ήταν μεγάλη, εύρύχωρη, με μιά εύχάριστη ύψη δροσιά πού βασίλευε εκεί μέσα, με τά βαρέλια φουσκωμένα κι' έπιβλητικά σέ δυό γραμμές, μιά άπάνω και μιά κάτω, με τ' όνομά του, τό καθένα χωριστά, «Δούναβις», «Βόλγας», «Αλφειός»,... «Πυριφλεγέθον», με ζωγραφίες διάφορες στούς τοίχους, Γοργόνες κι' έναν Άθανάσιο Διάκο, πού τόν κρατούσαν οι Τούρκοι άποικνικτικά, ενώ εκείνος δεν έφαινε τό σπασιμένο στη λαβή σπαθί του. Ήληξαν ακόμα στούς τοίχους τραγουδάκια σχετικά με τό κρασί και τήν εθθημη ζωή πού φρονει, γραμμένα με μεγάλα μαύρα γράμματα:

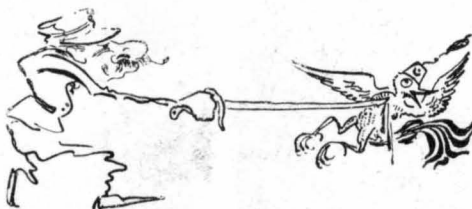
Ο αστυνόμος κ. Νικολέων Ξηροτάγαρος.

Απ' όσες κι' άν άγάπησα, ή πιό πιστή κοπέλλα, στο μήνα της... βαρέλλα! Όλ' αυτά τά στιχάκια ήσαν γραμμένα μέσα σέ γιοιλάντες από κηματομαγές ζωγραφιστές κι' έλληνικές σημάδες: Για λημονιά, σέ πίνω γ'ού μα σύ άντι για λημονιά, κρασί, π' άνάθεμά με, με κάνεις νά θυμάμαι. Χωρίς σακάκι ό Μπιθρούκας, με καθαρό ποικάμισο, καθαρή ποδιά και πλατύ ζουναρί κόκκινο, ήταν όλος προθυμία, λεδεντιά, περιποίηση και καθαριότητα. Κι' όπως ό Ιπότης στούς θηρούς των, είχε κι' αυτός γράφει άπάνω από τήν πόρτα τής εισόδου, μέσα σέ δυό ζωγραφιστές μοτιλίλλες με κρασί, τό σχετικά τετράστιχο:

Φίλε έλα, φάγε, πίνε, κι' όταν έχεις, έλα δίνε, μά όταν έχεις και δέν δίνεις, νά μήν έρχεται νά πίνης. Κι' όταν έβλεπε νά περνάνε θηλυκά, κανένα γαμπάτο δουλικό, ή καμιά φτωχοντιμένη τής γειτονιάς ραφρούλα, τραγουδούσε με σεβντά: "Όταν σέ βλέπ' άγάπη μου, τό αίμα μου παγώνει, κι' ό νούς μου διασκορπίζεται σάν τ' άχρσο στ' άλώνι. Έκει λοιπόν, μεταξύ κηνηγών, και ίδιως έν υπηρεσία συναδέλφων, άποφασίστηκε νά γίνη τό γλέντι. — Στο λεβεντάνθρωπο τό Μήτσο τό Μπιθρούκα. — Κι' έχω κι' ένα κρασάκι, κηντιο!... Παραγγελιά νά τώχατε!... τούς ελτε ό κηρ Μήτσος. Έφτασε κι' ή ώρα τού τσιμπούσιου. Όλα ήσαν έν τάξει. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Ο αστυνόμος κ. Νικολέων Ξηροτάγαρος.

Κότες-κοκκόρια αρπάξτε!...

μου φάνηκε ή παχειά-παχειά, στο μήνα της... βαρέλλα! Όλ' αυτά τά στιχάκια ήσαν γραμμένα μέσα σέ γιοιλάντες από κηματομαγές ζωγραφιστές κι' έλληνικές σημάδες:

Για λημονιά, σέ πίνω γ'ού μα σύ άντι για λημονιά, κρασί, π' άνάθεμά με, με κάνεις νά θυμάμαι.

Χωρίς σακάκι ό Μπιθρούκας, με καθαρό ποικάμισο, καθαρή ποδιά και πλατύ ζουναρί κόκκινο, ήταν όλος προθυμία, λεδεντιά, περιποίηση και καθαριότητα. Κι' όπως ό Ιπότης στούς θηρούς των, είχε κι' αυτός γράφει άπάνω από τήν πόρτα τής εισόδου, μέσα σέ δυό ζωγραφιστές μοτιλίλλες με κρασί, τό σχετικά τετράστιχο:

Φίλε έλα, φάγε, πίνε, κι' όταν έχεις, έλα δίνε, μά όταν έχεις και δέν δίνεις, νά μήν έρχεται νά πίνης.

Κι' όταν έβλεπε νά περνάνε θηλυκά, κανένα γαμπάτο δουλικό, ή καμιά φτωχοντιμένη τής γειτονιάς ραφρούλα, τραγουδούσε με σεβντά:

"Όταν σέ βλέπ' άγάπη μου, τό αίμα μου παγώνει, κι' ό νούς μου διασκορπίζεται σάν τ' άχρσο στ' άλώνι.

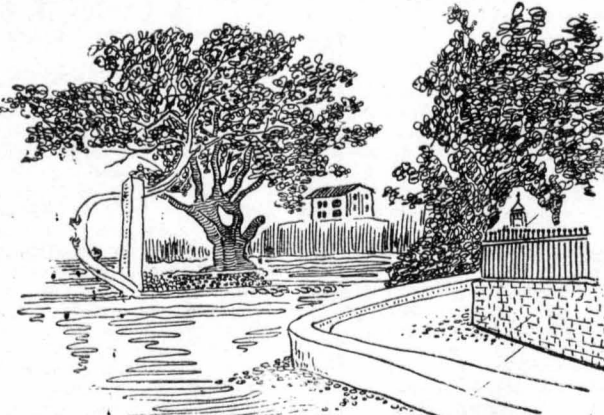
Έκει λοιπόν, μεταξύ κηνηγών, και ίδιως έν υπηρεσία συναδέλφων, άποφασίστηκε νά γίνη τό γλέντι.

— Στο λεβεντάνθρωπο τό Μήτσο τό Μπιθρούκα.

— Κι' έχω κι' ένα κρασάκι, κηντιο!... Παραγγελιά νά τώχατε!... τούς ελτε ό κηρ Μήτσος.

Έφτασε κι' ή ώρα τού τσιμπούσιου. Όλα ήσαν έν τάξει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Ο Μπροκολίνος φοβόταν τά ψηλά πλατάνια. Νόμιζε πως θά πέσουν άπάνω του νά τόν πλακώσουν!...